

Miguel Antonio Chávez: Csillagpor.nó

Polvo de estrella (2007)

*Bizonyos értelemben, pusztán, mert mindannyiunkat
anya szült, la Chingada fiaí vagyunk, Éva gyermekei.*
A magány útvesztője, Octavio Paz

*t tetves xarfaszu indian teged kasztralni kene 5
h ne szulesen tob ien idiota balfax a qrva...*
Komment a www.youtube.com-on

1.

Hogy ne érezzem magam frusztrálva, amiért nem tudok megélni legkedvesebb időtöltésemből, amit ráadásul titokban, már-már 10 illegálisba vonulva űztem, úgy döntöttem, megtalálom a módját, hogy észrevétlenül lecsippentsek pár órát a munkaidőmből, és a mindenható szélessávot (otthon nem volt ilyenem) legönösebb netes igényeim szolgálatába állítom. Egyértelmű volt, hogy pornográf akarok lenni, vagyis szakértője a pornográfiának, és 15 most nem a pornóstárra vagy a maszturbáló-végfogyasztóra gondolok, hanem olyasvalakire, aki elemzi ezeket a filmeket, valamint a kultúrára, a társadalomra gyakorolt megkérdőjelezhetetlen hatásukat. Ahogy egy Naiefnek írott korai emilemben fogalmaztam: „haver, mekkora flessem volt tegnap, képzeld el, 20 ha a Watergate-ügyet feltáró újságírók informátorát, nem is tudom, mondjuk *Popeye*-nek, vagy *Csingiling*nek hívják, nem pedig *Mély Toroknak!* A filmnek így esélye sem lett volna, hogy ennyire sztárolt darab legyen belőle, még Linda Lovelace kitűnően megformált torokcsiklós szerepe ellenére sem.” 25

Naief kezdettől fogva igen pontos útmutatásokkal látott el, ahogy a gyakorlott műértő javasol olvasnivalót egy íróról vagy egy műről a türelmetlen zöldfülűnek: „Lássuk csak, Ecuador, lássuk csak. Házi feladat: *Tarzan-X*, az angol címe *Tarzhard*, esetleg *Shame on Jane*, Joe D’Amato rendezte. Majd várom a 30 beszámolód.” Naief szülőföldem nevén szólított, amiért túlzásba vittem a legközhelyesebb mexikói szleng használatát (mely bizonyára Caballo Rojas, Alfonso Zayas vagy a törpe Tun Tún B-kategóriás filmjeiből ragadt rám: a nyolcvanas években ezeket kódotlanul adták szombat este tíz után), ügyetlenül, önmagam 35 karikatúrájaként próbáltam utánozni a szlenget, hogy jó benyomást tegyek rá. Egy kedden vagy szerdán, a szokásos böngészés közben, véletlenül bukkantam Naiefre és email címére egy mexikói irodalmi portálon. Egy folyóiratban nyilvánvalóan bántó szándék nélkül tett kijelentései („szinte kezdettől fogva megpró- 40 báltam csalódást okozni azoknak, akik hittek bennem. Nem

*En cierto sentido todos somos, por el solo hecho
de nacer de mujer, hijos de la Chingada, hijos de Eva.*
El laberinto de la soledad, Octavio Paz

*raska indio de mierda deberian castrate
pake no naskan mas weones imbesiles como vo hijo de...*
Comentario en www.youtube.com

1.

Lejos de sentirme frustrado por no poder vivir de mi gran afición, y más aún siendo una cultivada desde la clandestinidad, decidí ingeniarle maneras de robarle horas a mi oficina sin que se dieran cuenta y aprovecharme de la todopoderosa banda ancha (que en mi casa no había) para mis fines internautas más egoístas. Era claro que quería convertirme en pornógrafo; es decir, alguien experto en pornografía, y, con ello, no me refiero al pornstar o al masturbador-consumidor final sino al que reflexiona sobre este tipo de películas y sus innegables resonancias en la cultura y la sociedad. Como aquello le mencioné a Naief en uno de nuestros primeros emilios: qué epifanía más chida tuve anoche, güey, ¿te imaginas si el informante de los periodistas que destaparon el caso Watergate se hubiera llamado, no sé, *Popeye* o *Campanita* y no *Garganta Profunda*? ¿De qué otro modo esa peli hubiera podido llegar a tal nivel de celebridad, más allá del bizarro planteamiento del personaje de Linda Lovelace que tenía el clítoris en la garganta?

Naief fue desde el inicio muy preciso en sus guías, como cuando un lector experto le recomienda a un neófito sobre cierta obra o autor: “Quién sabe, Ecuador, quién sabe. Tarea para la casa: *Tarzán-X*, o su título en inglés *Tarzhard* o también *Shame on Jane*, dirigida por Joe D’Amato. Me cuentas luego”. Naief me llamaba por mi país de origen en respuesta a mi excesivo uso de las jergas mexicanas más clichés (que seguramente aprendí de las películas B del Caballo Rojas, de Alfonso Zayas o del enano Tun Tún, esas pelis que en los ochentas pasaban en señal abierta los sábados después de las diez de la noche), a las cuales yo recurría como un burdo ejercicio de mimesis para resultarle más agradable. Fue en una de mis tantas búsquedas, un día martes o miércoles que di por azar con la existencia y el mail de Naief a través de una web literaria mexicana. Unas aparentemente inocuas de-

tartom magam írónak, mostanában más dolgok foglalkoztatnak”) is értelmet nyertek később, amikor úgy kezdte el aláírni az írásait, hogy „Naief G., író és ...szakértő”: nem filológus-, nem a holt nyelvek szakértője, sem pedig az angol irodalomé a Sorbonne-ról vagy a madridi Complutenséről, ő nem ilyen vén impotenseknek való buziságokkal foglalkozott. Nem: „író... és pornográfia-szakértő”!

Ha nincs ez a felismerés, mely e finoman ironikus, mégis megkapó epizód hatására fogalmazódott meg bennem, aligha tűztem volna ki célul, hogy szert tegyek egy elsőrangú pornográfhoz méltó pornógyűjteményre, és nem ástam volna lelkesen mélyre magam a témával foglalkozó esszékben sem: *Ron Jeremy vs. Kant: A tiszta ejakulátum kritikája, Ondolkodom, tehát vagyok, Nietzsche hatása John Holmes anális penetrációjára, „69” májusa, Átmenet a plátóból a hardcore-ba Batman és Robin kapcsolatában*, és még oly sok másokban, ezeket apránként elküldtem Naiefnek is.

A munkája mindig oda szólította, ahova tudósítani küldték. Egy ideig New Yorkban élt, és úgy érezte, hogy a szeptember 11-i merényletek miatt a világ legkozmpolitább városa paradox módon egyben a legxenofóbabb is, a város gyűlölt mindent, ami magán viselte az arab világ nyomát; és hát, ő letagadhatatlanul hordozta azt az örökséget, melyet szülei hagytak rá, akik az ötvenes években, a mexikói mozi fénykorában emigráltak Mexikóvárosba.

„Idegenyűlölet és rasszizmus mindenhol van” – mondtam neki, és meséltem a Spanyolországba bevándorló ecuadori, többségükben indián tömegekről. A spanyolok egyre szigorúbb feltételekhez kötik számukra a lakásbérletet, hisz többnyire azt állítják róluk, hogy zajosak, furcsák, koszos latinok, vagy ami éppen eszükbe jut, ráadásul előzetes bejelentés nélkül beszívárogyva, tömegesen szállják meg a lakást, ahogy éppen kijön a lépés, jöhet a másodunokaöcs sógorának unokatestvére, vagy a keresztanya nagymamájának nővére (akik általában épp csak megérkeztek, és volt olyan szerencsájük, hogy a barajasi reptéren nem tették föl őket az első Quitóba tartó gépre, mint valami romlott banánt vagy madárinfluenzács csirkét), vagyis „kettő fizet, tizenkettő költözik be”, ez a rendszer. Banánt, és hobbiból illegális bevándorlókat exportálunk... „Tesó, a pénz az utcán hever! – mondtam neki – Fogjunk össze, te mint született tex-mex embercsempész, elviszem hozzád a nyájamat Hondurasig vagy Guatemaláig, onnan pedig te végighurcolod őket a határig, ahol a *gringo frijolero pinche puñetero* Bush-nak meglesz a *fucking another brick in the Wall*.” „Rajtam nem múlik, Ecuador! Végül megnézted a *Tarzan-X*-et? Mekkora alakít benne

claraciones en una entrevista (“me preocupé de decepcionar desde muy pronto a todos aquellos que tuvieron fe en mí. No me considero escritor, ahora me interesan otras cosas”) cobraron sentido luego, cuando en sus escritos empezó a firmar como “Naief G., escritor y experto en...”: no en filología, ni en lenguas muertas, ni en literatura inglesa en la Sorbona o en la Complutense, ni en ninguna de esas mariconadas de viejos impotentes. No: “escritor... y experto en pornografía” (!)

De no ser por la revelación que me despertó ese detalle, tan sutil pero poderoso, no me habría procurado de una pornoteca digna de un pornógrafo del primer mundo, y de cultivarme con ardor en los ensayos sobre el tema: *Ron Jeremy vs. Kant: Crítica a la eyaculación pura; Cojo, luego existo; La influencia de Nietzsche en las penetraciones anales de John Holmes; Mayo del ‘69’; De lo platónico a lo hardcore en la relación de Batman y Robin*; y muchos otros que poco a poco fui mostrándole a Naief.

Por su trabajo, él debía ir adonde lo enviaran a cubrir noticias. Vivió un tiempo en Nueva York y paradójicamente sintió que, a raíz de los atentados del 11-S, la ciudad más cosmopolita del mundo era también la más xenófoba hacia todo aquello que tuviera vestigios del mundo árabe; y él tenía, pues, inequívocamente esa ascendencia heredada de sus padres que emigraron al DF por los años cincuenta, la época de oro del cine mexicano.

Xenofobia y racismo hay en todos lados, le dije y le hablé del caso de muchos migrantes ecuatorianos en España, en su inmensa mayoría, indígenas. Cada vez los españoles les ponen más restricciones en los arriendos de los pisos, básicamente porque los acusan de ruidosos, de grotescos, de sudacas y todo lo que venga por añadidura, y además de que se hacían infiltrando sin previo aviso, y a como dé lugar, al primo del cuñado del sobrino en segundo grado o a la hermana de la abuela de la madrina (por lo general, recién llegados que tuvieron la suerte de que en el aeropuerto de Barajas no los devolvieran en el primer avión a Quito como cajas de banana defectuosas o pollos con gripe aviar), o sea un “pague dos, vivan doce”. Exportamos bananas y como *hobbie*, inmigrantes ilegales... ¡La plata está botada, *brother!*, le dije, asociémonos, tú que eres la matriz de coyoterismo tex-mex, te llevo mi ganado hasta Honduras o Guatemala y de ahí tú te los jalas por tierra hasta la frontera en donde el *gringo frijolero pinche puñetero* de Bush tiene su *fucking another brick in the Wall*. “¡Cuando quieras, Ecuador! Bueno, ¿y al final

Rocco Siffredi! Elhitei veled, hogy ő az érintetlen Tarzan, az egyetlen ember az őserdőben, még sosem volt dolga nővel, aztán fölbukkan Jane, a szenvedélyes felfedezőnő, váratlanul rálel Tarzanra, előhalássza az ágyékkötője alatt szunnyadó óriáskígyót, és mesteri módon megtanítja annak helyes használatára: ez ám a forgatókönyv, faszikám!”

2.

Kevesen gondolnák, de „Lovaglópalca” Quishpe, minden egyes bevetése előtt bezárkózik az öltözőjébe, és olyan odaadással imádkozik a Szűzanyához, ahogy egy torreádor tenné fellépése előtt. Ó, *Churona*, oltalmazd bevándorló fiadat, Éva száműzött gyermekét, ahogy a többi bűnöst e siralomvölgyben. Vagy: *Churona*, kérlek, erősítsd meg hitem, de acélozd meg a szerszámomat is. És *Churona*, így hívják kedvesen a Cisnei Szűzanya képét hazájában, mindig meghallgatja az imát aranyszínű, némaságba burkolózó barokk keretéből, amit precízen úgy helyeztek el, hogy mindenhol látható legyen a gyártási asszisztensek által „Lovaglópalca” Quishpe öltözőjében ügyel-bajjal elrendezett több száz virág között.

Élhetek Geronában vagy Valenciában, rajongóinak lelke – akik hozzá hasonlóan ecuadori bevándorlók voltak – csak akkor nyugodott meg, ha megtudták, hogy megkapta virágcsokorukat, és legalábbis elolvassa majd a nevüket és pár sort a neki címzett ajánlásból, ezekben a rajongók néha olyan személyes vallomásokat is tettek, melyeket gyónási titokként illett kezelni. A héten egészen megható leveleket kapott, például egy szerény, murciai földművestől, akinek, míg otthon lakott az Andok központi vonulatai között megbúvó szülőfalujában, Sigsigben, még csak föl sem állt a helyi szentfizeknek, de miután látta honfitársa kalandjait a *Baszni egy álomért*ben és a *Latin kézimunkáiban*, összejött a munkafelügyelő szép, fehérbőrű lányával, és pirosposzsgás ikrei születtek.

Tisztelői szerint, ha ő ilyen tökös, bátor legény, ha neki volt vér a pucájában, hogy meztelenül a kamera elé álljon, és nem elég, hogy fölülemelkedett az illegális bevándorlókat érő számos megaláztatáson, de olyan pornósztár vált belőle, aki az Inka birodalom, *Tahuantinsuyo* pálcájára tűzve, hetykén igázza le a vérbeli ibér istennőket, hogy is tagadhatnánk, hogy 29,4 centije felér egy történelmi igazságtétellel, befolyásosabb, mint egy kulturális antihős!

Így született a médiajelenség, a *self made man* története, aki mielőtt a spanyol bulvársajtó címdalaira került volna, saját hazája bűnügyi magazinjaiban jutott főszerephez. „Hát, hogy mondjam, éretlenségből követtem el azokat a hibákat, meg a

viste *Tarzán-X*? ¡Qué propuesta actoral de Rocco Siffredi! tú te la crees que es un Tarzán virginal e ingenuo que por el ser el único homínido en la selva, nunca había tenido contacto con hembra humana alguna hasta que llega la ardiente exploradora Jane, quien lo sorprende, le saca la boa adormecida dentro de su taparrabo y le da tremendas clases magistrales para que la use en ella: ¡qué guión, cabrón!”

2.

Pocos se lo imaginan pero “El Fuede” Quishpe, antes de cada embestida, se encierra en el camerino y le reza a su Virgen con la misma devoción que un torero haría con la suya. Oh *Churona*, protege a este hijo tuyo migrante, desterrado hijo de Eva, como todos los pecadores, en este valle de lágrimas. O también: *Churona*, haz crecer cada vez más mi fe y mi instrumento de trabajo. Y *La Churona*, como le dicen de cariño a la imagen de la Virgen del Cisne en su país, siempre lo escucha, desde su marco silencioso, falso pan de oro barroco, cuidadosamente ubicado de tal manera que no pierda visibilidad entre los cientos de flores que los asistentes de producción acomodan como pueden en el camerino de “El Fuede” Quishpe.

Ya sean de Geron o de Valencia, sus admiradores, ecuatorianos migrantes en España como él, en el fondo solo se contentan con saber que su bouquet de flores le llegó y que al menos alcanzará a leer el nombre y alguna línea de la dedicatoria, que en ocasiones suelen incluir testimonios tan íntimos que podrían pasar por secretos de confesión. De hecho esta semana le han llegado cartas tan conmovedoras como la de un tímido agricultor residente en Murcia que cuando vivía en su natal Sigsig, enclavado en la cordillera central de Los Andes, no se levantaba ni a una beata de iglesia, pero que luego de ver los prodigios de su compatriota en *Follando por un sueño* y *Pajas sudacas*, ligó con la bella hija caucásica del capataz y le sacó un par de mellizos rubicundos.

Si él ha tenido el coraje, las agallas, los cojones, para plantarse desnudo frente a una cámara, piensan sus admiradores, si ha sido capaz de superar todos los vejámenes por los que pasa un migrante ilegal, hasta convertirse en un pornstar que somete con absoluto desenfado a verdaderas diosas ibéricas a punta de puro fueite viril del Tahuantinsuyo, ¡cómo no admitir que sus 29,4 centímetros tienen el poder de una vendetta histórica, de un ícono contracultural!

Así empezó el fenómeno mediático, la historia del *self made man* que antes de aparecer en las portadas de la pren-

szegénység miatt, amiben éltem, mielőtt átjöttem volna ide, Európába. Persze még így is azt gondolom, hogy nem lett volna szabad az éjszaka közepén ellopnom azt a tehenet, de még szomorúbb az az eset, amikor a kínzó éhség miatt nem vettem észre, hogy egy szamarat eszem... Azért a tehetségemről szólva, bár soha nem volt kenyerem a kérkedés, azt mégis elmondhatom nektek, hogy én nem szúrom magam semmivel, nem fogyasztok semmi mesterségeset, csak *Paccha Mama* földanyánk áldása van rajtam.”

Ha valamit ki kell emelnünk „Lovaglópálca” Quishpéről, az a profizmus. Merevedése volt a forgatás első jelenetétől az utolsóig (még a szünetekben is). A kritikusok imádták szinte állatias szenvedélyét, méltatták elemi, mégis tudatos törekvését, hogy minden filmjére rányomja egyéniségének bélyegét, mintha így akarná kioktatni azokat, akik alábecsülik a pornó mint zsánert, mint művészi kifejezőerejét, mely képes hangulatokat is bemutató, nem csak silány, unalmas közönségeseket. A műfaj előfutárai, *A zöld ajtó mögött* és a *Mélytorok*, vagy más pornók, mint a *Calígula* – korszakos remekmű Malcolm McDowell és Peter O’Toole főszereplésével – inspirálták a kietlen Andokban birkákat terelgető kissrácot, így lépett a szerzői filmezés hosszú, kacskaringós, mégis sok örömet tartogató útjára.

„Igen, persze, mindenki a hagyományörzészről beszél, és ez rendben is van, de ha tudni akarjátok, miért járok poncsóban, elmondom. Nem a tradíció miatt, mint a Barcelonában kézműves termékeket áruló indiánok, hanem azért, hogy a farkam észrevétlen maradjon a civil életemben. Részben, mert kissé visszahúzódó típus vagyok, másrészt pedig megtanítottak arra, hogy tiszteljem az idősebbeket: nem járkálhattam ott kanosan, tizenöt, tizenhat évesen, a frászt hozva szegény nagykákra Vilcabambában, ahol hosszú életűek a nők, hosszabb életűek, mint bárhol máshol Ecuadorban, de nem könnyűvéreűek. Nem, nem. Szörnyű is lett volna. Én nagy tisztelettel és erkölcsi tartással közelíték a szakmához, nem is tolerálom a gerontofiliát, a nekrofilia, és a még ezeknél is szörnyűbb pedofiliát. Ugyan már, ezek beteg embereknek való dolgok, én pedig egészséges vagyok, nem ment el az eszem.”

Hiába látjuk, amint misszionáriusként, helikopterben, talicskapózbán, hatvannyolcasban vagy hatvankilencesben alakít, vagy ahogy elfajzott vadember módjára, kielégült arccal felmordul, nem szabad elfelejtenünk, hogy „Lovaglópálca” Quishpe érzékeny ember, és még a nehéz, bár kétségkívül örömteli munkája közben is gondol mindazokra, akik azon fáradoznak, hogy vigyék valamire az óhazában. Ezt szem előtt tartva, és talán, hogy kicsit közérthetőbbé tegye az üzenetet, elkezdett dolgozni a *Rin-*

sa rosa española, estuvo en las de la roja, en su propio país. “Pos hombre, fueron errores cometidos por mi inmadurez y la pobreza en que vivía antes de venirme acá a Europa. Pero aun así creo que nunca debí llevarme esa vaca en medio de la noche, peor aun cuando no me había dado cuenta, por el hambre, que me estaba comiendo un burro... De ahí, sobre mi talento, la verdad no ha gustado hacer tanto alarde, pero lo que puedo decir es que yo no me inyecto nada, ni tomo nada artificial, solo soy un bendecido de la Paccha Mama”.

Si algo se destaca de “El Fuede” Quishpe es su profesionalismo. Erecto desde la primera escena hasta la última (aún en los recesos). Sus críticos lo idolatran por su pasión casi animal y su deseo irrefrenable y conciente de dejar una impronta muy personal en sus películas, como si quisiera a través de eso darle una lección a aquellos que subestiman el potencial artístico del porno como un género cinematográfico capaz de crear atmósferas, más allá de los coitos sosos y gratuitos. Las precursoras del género, *Behind the green door* y *Garganta profunda*, y otras pornos como *Calígula*, monumental filme de época protagonizado por Malcolm McDowell y Peter O’Toole, animaron al chiquillo que solía pastorear ovejas en el páramo andino, a tomar el largo, sinuoso pero gratificante camino del cine de autor.

“Sí, bueno, todos hablan de la tradición, y eso está muy guay, pero si queréis saber en realidad por qué uso poncho, se os diré. No es por tradición, como lo hacen los indígenas que venden artesanías en Barcelona, sino para que mi polla pase inadvertida en medio de mi vida civil. En parte por haber sido un poco introvertido y también porque me enseñaron a respetar a mis mayores: no podía andar yo a mis quince o dieciséis cachondo por ahí, asustando a las pobres viejecitas de Vilcabamba, que será tierra de longevas, increíblemente longevas como no hay más en Ecuador, pero no de folladoras. Eso no. Habría sido terrible. Yo a este oficio le tengo mucho respeto y ética como para tolerar la gerofilia, la necrofilia y, peor aún, la pedofilia. Eso es para tíos enfermos, vamos, y yo soy sano, estoy en mis cabales”.

Aunque su cuerpo esté describiendo un misionero, un helicóptero, un talabartero, un sesenta ocho o sesenta y nueve, y su rostro acelerado gruña como degenerado salvaje, no debe olvidarse que “El Fuede” Quishpe es un hombre sensible y que aún en esas pesadas pero placenteras horas de trabajo, también piensa en aquellos que se esfuerzan como él por ser alguien en la Madre Patria. Con esto en mente y acaso literalizando un poco las cosas, se ha puesto a trabajar en el

gyóhaza forgatókönyvében. A forgatásra felépítik Spanyolország jellegzetes ecuadori főkonzulátusának mását, és „Lovaglópálca” Quishpe fogja megszemélyesíteni a reménnyel telve vízumért folyamodó állampolgárt, aki – miután elutasítják – megpróbálja megkörülni a gyönyörűség konzulnőt, mégpedig azzal, aminek nem lehet ellenállni. Aztán a szenvedélyes együttlétüket rögzítő biztonsági kamera miatt mindketten kutyaszorítóba kerülnek, és új kalandok után nézve menekülőre fogják, közben üldözi őket a rendőrség, Zapatero miniszterelnök, és végül már maga Bush elnök is.

„Ringyóhaza” szerepére alapos *castingon* választják majd ki a megfelelő színésznőt, hogy aztán minél több srác monitorán bukkanhasson fel csábító háttérképként. Mindent meg kell tervezni, azt is, hogyan fog elmenni „Lovaglópálca” Quishpe: úgy döntöttek, nem folyamodnak filmes trükkökhöz, hanem egy folyamatos, naturalista felvételt készítenek, ezért a jelenet előtt egy elszánt, minimum hetvenkét órás önmegtartóztatást kell vállalnia a filmcsillagnak, hogy tartalékokat halmozhasson föl. „Általában azt gondolják, hogy az ember azért vág bele a pornózásba, hogy keféljen, mint a nyulak, de nem is tévedhetnének nagyobbat. Ezért is nézek föl Rocco Siffreddire, akit egy AVA díjkiosztón ismertem meg: nem dohányzik, nem iszik, nem használ durva szavakat (csak ha szükséges, és *csakis* munkavégzés közben). Azt hiszem, szimpatikus voltam neki, elárulta ugyanis a titkát, hogyan tud naponta ötször ejakulálni a megszakítás nélkül egy hónapig tartó forgatásokon is: »Á, azokon a nehéz, sokat követelő napokon tiszta proteint a *cazzónak, caro amico, sempre, sempre*, tíz tojásfehérje reggelire.« És én jegyzeteltem. Hiába, mindig tanul az ember.”

3.

Ecuador – írta Naief –, csekkold az xxxchurch.com-ot, nem papok dugnak, nem is apácák (Megnézted már a *Dekameron X*-et, Sarah Younggal és Tanya La Rivière-rel? Ha van kedved, olvasd el az eredetit a reneszánsz Boccacciótól, attól is állni fog), egy gringó lekipásztör ötlete volt, elindított egy pornóellenes akciót, a „zűrös múltjuk” miatt mea culpázó volt pornózók vallomásait mutatja be, akik azt üzenik az ifjúságnak, hogy szüzen álljanak az oltár elé. A pornóellenes mozgalmat fölhasználták már politikai célokra is, morális tisztogatást ígérve szavazatokért cserébe, és ha eszembe jut, hogy ebbe az antipornó-mozgalomba beszállt a hatalmas, az imádott Linda Lovelace is, a nő, aki egész generációkat ihletett meg!... De, hogy kérdésemre is válaszoljak, hogy mit is tudok az országról, azt mondanám, hogy csak Alex Aguinagát ismerem, az évtized legjobb idegenlégiós focis-

guión de *La puta madre patria*. Para el rodaje, se recreará las oficinas de un típico Consulado General de España en Ecuador, en donde “El Fuede” Quishpe personificará al ciudadano que se presenta esperanzado para que le den visa, pero al no obtenerla decide tentar a la lujuriosa cónsul con aquello que no puede resistirse. Luego, la cámara de vigilancia, al registrar su pasión, mete en aprietos a ambos y deciden fugarse para consumir otras aventuras mientras huyen de la policía, de Rodríguez Zapatero, y hasta de Bush.

Para el papel de la Puta Madre Patria se realizará un casting exhaustivo, de otro modo a los chavales no les prendería ponerla como fondo de pantalla en el ordenador. Hay que pensar en todo, hasta en la forma en cómo acabará “El Fuede” Quishpe: se ha considerado no recurrir a trucos de edición sino a una continuidad naturalista que se logrará a través de un esforzado celibato de setenta y dos horas por lo mínimo, que deberá tener la estrella para acumular reservas. “La gente piensa que uno se mete en esto para follar como conejo, nada más falso. En eso le admiro a Rocco Siffreddi, a quien conocí en una entrega de los premios AVA: no fuma, no bebe, ni dice malas palabras (solo las necesarias y solo durante *su* trabajo). Al parecer le caí bien porque me confesó su secreto para poder eyacular cinco veces al día durante un mes ininterrumpido de rodaje: ah, en esos días duros de gran demanda, proteína pura para el cazzo, caro amico, sempre, siempre diez claras de huevo batidas en el desayuno. Yo tomé nota. Uno nunca deja de aprender en la vida”.

3.

Ecuador, escribía Naief, chécate xxxchurch.com, no son curas ni monjas chingando (¿Ya te viste *El decamerón X*, con Sarah Young y Tania LaRiviere? Si te animas léete la obra original, del renacentista Boccaccio, que también se te para), es la idea de un pastor gringo para promover una liga anti porno a través de testimonios de ex productores y ex actores que hacen mea culpa de su “turbio pasado” y les dicen a los jovencitos que lleguen vírgenes al matrimonio. El activismo anti porno ha sido también utilizado para fines políticos, ofrecer limpieza moral a cambio de votos: ¡y pensar que en ese activismo anti porno terminó militando la grande, la diosa Linda Lovelace, la misma mujer que inspiró a generaciones!... Ah, y sobre tu pregunta de qué conozco yo de tu país, te diría que solo a Alex Aguinaga, el futbolista extranjero más grande de la década en México, y al puto pornógrafo amateur de Pablo Pardo, jajaja. ¡Yo que tú aprovecho que

táját Mexikóban, na meg a kibaszott amatőrpornóst, Pablo Pardót, hahaha. Én a helyedben kihasználnám, hogy egy dollár-alapú adóparadicsomban élek, és *ipso facto* indítványoznám Rocco Siffredinek és Ron Jeremynnek, hogy hozzanak össze egy *threesome*-ot honfitársnőddel, Lorena Bobbittal!... (Figu, ha már kérdeztél, világosíts már föl: hogy van az, hogy a fociválogáttottak szinte csak feketéből áll, a kivándorlóitok pedig majdnem kizárólag indiánok? Valami egyezsége jutottak?)

Naiefnek csak akkor sikerült felednie a Nagy Almával kapcsolatos rossz érzéseit, amikor szerencsésen belecsöppent egy merész filmvetítésbe a Soho-ban, egy maréknyi proto-pornó rövidfilmet adtak, vélhetően Edison filmfelvevőjével forgatták őket 1902 körül, rajtuk Boston és Philadelphia elitje szerepelt nem kevésbé elegáns házikedvenceivel, akik csak hallgatták, ahogy orgiázó gazdáik a Bibliából, Szodomáról és Gomorráról olvasnak fel részleteket. „Még annyi néznivaló volt, hogy maradtam volna a hét végéig, de akár életem végéig is, persze nem tehettem, mert egy érdektelen iberoamerikai közműügyi államtitkári csúcstalálkozóról kell beszámolnom Barcelonából. El tudod képzelni? Amikor ennél sokkal fontosabb dolgok is vannak a világon!”

Mindenesetre, a rosszul időzített utazásnak köszönhetően, a katalán fővárosban – miután meglógott a suriname-i államtitkárral folytatott álmosító beszélgetésről, a Ramblán lézengve betért egy bárba, ami tele volt az ibizai electro-partykban megfáradt és visszavonult, mélabús *junkie*-kkel – Naief megismerkedett Joanna Silvestrivel, a jelenleg producerként és rendezőként dolgozó visszavonult pornósztárnővel, aki harmadik cigarettájára gyújtva megerősítette: abban a különös kegyben volt része, hogy járt John Holmes-szal és az író Roberto Bolañoval is, és gond nélkül, akár felváltva tudott beszélgetni velük a pornóról és az irodalomról (de nem tisztázta, hogy sor került-e *ménage à trois*-ra). Nem tudta kendőzni csalódottságát, így hát bevallotta Naiefnek, hogy lelki fájdalmai vannak, egy elbukott projekt kínozza, és az ösztönös megérzések, melyekre hallgatnunk kell, amíg még nem késő. „Minden idők messze legnagyobb pornócsillaga lehetett volna – hangsúlyozta Joanna, rekedt, de határozott hangon. – Civilben szimpla gyümölcshordár volt egy Sant Gervas-i piacon, de a kamerák előtt átalakult: igazán pontos elképzelései voltak a színészi munkáról. Ő maga választotta a művésznevét (bizton állíthatom, a farka kíméletlen ostorként csapott le), és nagyon profi módon viselkedett a színésznőkkel, akik teljesen el voltak ájulva, milyen villámgyorsan belerázódott mindenbe, és mivel olyan *angyalian* kedves volt, azt is elnézték neki, hogy büzlött. Az aranyfogai úgy csillogtak a vásznon, akár

vives en un paraíso fiscal dolarizado y le propongo algo *ipso facto* a Rocco Siffredi y Ron Jeremy para que hagan allá un trío con tu paisana Lorena Bobbit!... Oye, ya que me preguntas, sácame de una duda: ¿cómo así los de tu selección de fútbol son prácticamente todos negros, y los migrantes todos indios? ¿Se pusieron de acuerdo o qué?).

Naief solo logró olvidar su malestar con la Gran Manzana porque tuvo la fortuna de presenciar en el Soho la bizarra exhibición de un puñado de cortometrajes proto-porno rodados al parecer en 1902 con el cinematógrafo de Edison, en donde aparecían miembros de la *elite* de Boston y Filadelfia con sus no menos refinadas mascotas que escuchaban pasajes bíblicos de Sodoma y Gomorra leídos por sus orgiásticos amos. “Me faltó tanto por ver que me habría quedado allá el resto de la semana y de mi vida, de no ser porque me toca cubrir una intrascendente cumbre iberoamericana de viceministros de Obras Públicas y Sanitarias, en Barcelona, ¿puedes creer? ¿Habiendo cosas mucho más importantes que hacer allá!”

Sin embargo, gracias a ese intempestivo viaje a la capital catalana —vagando por la rambla, en un bar para *yonkis* melancólicos retirados de los fiestas electrónicas de Ibiza, y luego de escaparse de una somnífica charla del viceministro de Surinam—, Naief conoció a Joanna Silvestri, actriz porno retirada y actual productora y directora, quien mientras encendía su tercer cigarro afirmó que tuvo el extraño lujo de haber salido con John Holmes y Roberto Bolaño, y poder hablar alternadamente y sin problemas con ellos de porno y de literatura (nunca especificó si hubo *ménage à trois*). No era buena para ocultar sus rostros de pena y por eso, le confesó a Naief, que sufría por algo incorpóreo, por un proyecto fallido, por esos dictámenes de nuestra intuición que deben ser escuchados, sino ya es demasiado tarde. “Él habría sido de lejos la estrella porno más grande de todos los tiempos”, le aseguró Joanna con voz ronca pero firme. “En la calle era un simple cargador de frutas en un mercado de abastos de Sant Gervasi, pero ante las cámaras se transformaba: tenía una visión tan clara acerca de su trabajo como actor. Él mismo eligió su nombre artístico (me consta, su polla golpeaba como un látigo implacable) y era muy profesional con las actrices, ellas estaban asombradas de lo rápido que él se había adaptado a todo, y solo porque tenía ese *ángel* le perdonaban su hedor. Sus dientes de oro brillaban en pantalla como las joyas *kitsch* de la era disco. El único ecuatoriano por el que literalmente estábamos dispuestas a rompernos el

valami giccses ékszerek a diszkókorszakból. Az egyetlen ecuadori volt, akiért szó szerint képesek lettünk volna végig bokafogásban dolgozni. Nem tudom, érted-e, de ebben a kurva országban más körülmények között maga a pusztaság feltételezés, hogy testi kapcsolatra kerülsz egy illegális bevándorlóval, egy páriával, ez már túlságosan szürreális!... Eleinte kételkedtem, de igazán volt: a filmek már eleve egy álomvilágot akarnak eladni, a mi műfajunkban ez még inkább így van. Azt olvastam egyszer, hogy Mexikóban a felső tízezer hölgyei arról fantáziálnak, hogy szeretőjük a zapatista Subcomandante Marcos símaszkját veszi magára, vagy a pankrátor Santo álarcát, és úgy kúrja meg őket; na igen, az esetünkre visszatérve, ez ám a kreatív, a csavaros ábrándkép: uralkodni a főnökön, felcserélni a szerepeket! Érted már, miért mondom, hogy zseni volt? Ha egy kicsivel több szerencséje lett volna, talán még Almodóvar, vagy Medem is meghallgatja, de a Bevándorlási Hivatal már egy ideje rajta tartotta a szemét. Mondtam neki, ne menj haza, mert akkor elkapnak. De ő valami szentképről, valami Cisnei Szűzanyáról szövegelt, meg hogy neki ott kell lennie, mert elhozták Ecuadorból, körbehorozzák a legfontosabb spanyol városokban, hogy a helyi ecuadori közösségek tiszteletüket tehesék előtte. Még most is a kibaszott folklórral jössz, amikor veszélyben vagy! – mondtam neki, de lepergett róla. (Ekkor vontam le azt a következtetést, hogy nem kell ahhoz nagy tudomány, hogy elcsípjék az illegális latin-amerikai bevándorlókat: elég elmenni egy focimeccsre, ha vendégszerepel a válogatottjuk, vagy megjelenni egy Szűzanya zárándoklatukon.) Másnap teljesen kiborultam, amikor meghallottam az elcsukló hangját a reptérről: »ütnek, ütnek, és nem úgy, ahogy a Ringyóhaza végére tervezett sadomaso zárójelentemben: ez rosszabb, sokkal rosszabb annál – mondta szegénykém –, úgy bánnak velem, mint egy kibaszott kutyával!« Semmit nem tehettem, amúgy nem sok esélye volt arra, hogy mentse a bőrét, kétszer emeltek vádat ellene jogosulatlan fegyverbirtoklásért, és '99 óta körözték adóelkerülésért. Azért így is kimentem a reptérre, és sikerült – ne kérdezd, hogyan – körbeszaglásznom a szobában, ahol megverték: egy vérpötyös aranyfog árvalkodott a sarokban, az övé volt, biztos, hogy az övé volt... Meghívsz még egy italra? Mert még nincs vége, hátra van a második rész, még elmondom, mi az, ami a rohadtul elszomorít.” Naief a bápultra dobott pár eurót, anélkül, hogy levette volna a szemét az őt egyre jobban lebilincselő Joanna Silvestriéről. Még az érdekesítő két nyelvű beszélgetés, melyet a paraguayi államtitkárral folytatott guaraní és spanyol nyelven az Iguazú vízesés alatt lefektetendő szennyvízelvezető csővezetékekről, még az sem tudta volna ellentételezni ezeket a vallomásokat, melyeket ez az

culo por trabajar. No sé si entiendes, en un país tan cabrón como el nuestro, en otras circunstancias, la simple suposición de tener siquiera contacto físico con un ilegal, con un paria, ¡es por demás surrealista!... Al principio dudé pero él tenía razón: las películas en sí venden fantasías, qué no decir de las de nuestro gremio. Leí una vez que en México las damas de la *high* fantasean con que sus amantes tengan puesto un pasamontañas como el del Subcomandante Marcos o una máscara del Santo, mientras se las follan; y bueno, yendo a nuestro caso, ¡qué fantasía más original y retorcida que dominar al patrón e invertir los papeles! ¿Te das cuenta por qué te digo que él era un genio? De haber tenido más suerte, quizá hasta Almodóvar o Medem lo hubieran audicionado, pero Migración ya le tenía el ojo puesto. Le dije, no regreses a tu barrio que te pueden pillar. Pero él me dijo algo de no sé qué imagen de no sé qué Virgen del Cisne, y que tenía que estar ahí porque la venían trayendo de Ecuador, en peregrinación por las ciudades más importantes de España para que la comunidad ecuatoriana la venera. ¡Vienes justo ahora con tu jodido folklore cuando corres peligro!, le dije pero no me hizo caso. (Por eso llegué a la conclusión de que no se requiere tanta ciencia para atrapar ilegales latinoamericanos: apenas ir a un partido de fútbol donde juegue su selección o a la peregrinación de una Virgen). Al día siguiente me descompuse al escuchar su voz entre jadeos desde el aeropuerto: me están golpeando, me están golpeando ¡y no es como en la escena *sadomaso* que inventé para el final de *La puta madre patria*: es peor, mucho peor!, me dijo el pobre, ¡me están tratando como a un jodido perro! Nada pude hacer yo, además tampoco podía sacar tanto los cueros, con dos cargos de tenencia ilegal y evasión tributaria desde el 99. Aún así fui al aeropuerto y logré, no me preguntes cómo, fisgonear en la sala donde le golpearon: un solitario diente de oro salpicado de sangre aguardaba en la esquina: era el suyo, segurísimo que era el suyo... ¿Me invitas otro trago? Esto no termina aquí, falta la parte dos y sabrás por qué en realidad estoy más apenada que la hostia”. Naief soltó unos euros a la barra sin quitar un ojo de Joanna Silvestri, quien lo dejaba cada vez más absorto. Ni el alucinante discurso bilingüe del viceministro paraguayo, en guaraní y español, sobre la instalación de tuberías de aguas servidas en las cataratas de Iguazú hubiera compensado las confesiones de esta cincuentona que le recordaba a Madame Collette, la dueña del burdel en *Páprika*, de Tinto Brass.

“Apenas alcanzamos a hacer unos cuantos cameos, un

ötvenes nő tett, aki Tinto Brass *Paprika* nevű bordélyának Madame Collette-jére emlékeztette.

„Alig néhány *cameo* készült vele, csak pár vázlatot tudtunk csinálni a filmterveinkről, nem maradt többre időnk. Még a filmzenei anyag összeállítására is adott tippeket! Azt mondta, hogy egyik unokatestvére andoki techno-folkot játszik, és szeretne neki segíteni. Különleges ötletnek tartottam, a jenki pornók unalmas funkyja számomra már nem mond semmit.”
Rágyújtott egy újabb cigarettára, és folytatta.

4.

Még mindig nem tértem magamhoz attól, amit a *Youtube*-on láttam. Egy parti volt, de még egy magamfajta pornográf számára is túlságosan bizarr. Amikor rákattintottam, a videót már legalább egymillió kétszáz ezer ember látta a világon. Egymillió kétszáz ezer ember, akik nem csak megnézték előttem ezt az egy méter hetvenötös indiánt a kilométeres bránerével, hanem kommentjeikkel is elárasztották a videót. Néhány, jellemzően külföldi netező éles véleményt fogalmazott meg a pornóról és annak morális hatásairól, több-kevesebb nyitottságot mutatva... irigykedve olvastam őket. A többiek – nagyon nagy többségük ecuadori, ez elég nyilvánvaló volt –, önuralmukat veszítve, kíméletlenül zúdították rá teljes szitokarzenáljukat: „*Te ecuadoriak szégyene... alig egy éve élsz Spanyolországban, és máris úgy beszélsz, mint a spanyolok?! Maradtál volna inkább krumplit vetni Murciaiban, te kibaszott faszt*”, „*mit gondoltál magadról, gusztustalan indián, idejössz megmutatni a fitymás pöcsödöt, fene a gusztusod, szegény kislány, biztosan megfertőzted valamivel*”, „*a zene, az istenért, ez a zene: már csak ezért verést érdemelnének, akik ezt csinálták!*”, „*a következő ötven év sem lesz elég arra, hogy valami ehhez hasonló iszonyatba belefussak*”, „*egy töcskölő indián? Mi ez? A National Geographic?!*”, a nyomtatott sajtó színes hírei pedig visszhangozták a netes botrányt. Elkezdtek vizsgáldni, és aztán bulvárhírt csináltak belőle: „*Ki volt »Lovaglopálca« Quishpe? Mindez tényleg megtörtént?*” A sajtó előzőleg egész héten egy nagyszabású ügygel volt elfoglalva, korrupció a Legfelsőbb Bíróságon, aztán hirtelen mindenki rávetette magát: „*nem vagyunk rasszisták, nem erről van szó. De hogy lehet, hogy ez a kurva indián a nemzeti trikolórunkkal himzett poncsóban töcsköl? Mit gondol ez magáról?*”, „*aberrált, nem gondoltam volna, hogy a spanyol csajok szeretik a zoofiliát*”, az Egyház, a Nemzeti Cenzúra- és Illemtörök, de még az Indiánszövetségek is boszorkányüldözésbe fogtak, az első kettő: mert ilyen durva támadás még soha nem érte az alapvető morális értékeket, és ez szörnyű példa volt az ifjúság számára, az utóbbiak pedig azért,

esbozo de todo lo que pensábamos grabar, no hubo tiempo para más. ¡Él también me sugirió hasta la banda sonora! Decía que un primo suyo cantaba tecnofolklore andino y que quería darle una mano. Me parecía una idea distinta, la típica musicalización funky de las pornos yanquis ya no me dicen nada”. Encendió otro cigarro y continuó.

4.

Todavía no me repongo de lo que vi en el *Youtube*. Fue un banquete demasiado *freak* aún para un pornógrafo como yo. Para cuando se cargó el link, el video ya había sido visto siquiera por un millón doscientas mil personas en el mundo. Un millón doscientas mil personas que no solo presenciaron antes que yo a ese indio de un metro sesenta y cinco y de verga kilométrica sino que bombardearon el video con comentarios; algunos navegantes básicamente extranjeros, con gran envidia para mí, esbozaron agudas reflexiones sobre el porno y sus límites morales con más o menos apertura. Los otros —ecuatorianos en su inmensa mayoría, se podía evidenciar— se desbandaron y vertieron sin piedad todo su arsenal de saña: “*Una vergüenza para los ecuatorianos... ¡capaz que ni un mes tienes que haber estado en España y ya hablas como español! Te hubieras quedado sembrando papas en Murcia, cabrón de mierda*”, “*qué te has creído, indio asqueroso, venir a mostrar tu picha sin circuncidar, qué asco, pobre chica, tiene que haberle caído lepra o gangrena*”, “*esa música, por dios, esa música: ¡hasta en eso valen verga los que hicieron eso!*”, “*ni en quinientos años se me parará con algo tan horroroso*”, “*¿un indio culeando? Qué es eso, National Geographic?!*”, y las notas de prensa escrita que hicieron eco del escándalo en la web. Comenzaron a investigar y se volvió ya un asunto de prensa rosa, ¿quién era “El Fuede” Quishpe?, ¿era real? La prensa venía toda la semana investigando un caso grande de corrupción en la Corte Suprema de Justicia y de pronto todo se volcó hacia él, “*no es por ser racista pero ¿por qué este indio hijueputa culea con un poncho donde está bordado nuestro tricolor nacional? ¿qué se ha creído?*”, “*aberrante, no sabía que a las españolitas les gustaba la zoofilia*”, la Iglesia, las Ligas de Censura y Decencia Nacional y hasta las Confederaciones Indígenas armaron una carcería de brujas: los dos primeros porque era la muestra más atroz del resquebrajamiento de los prístinos valores morales y un pésimo ejemplo para la juventud, y los últimos porque repudiaban el comportamiento de su hermano de raza, además de que también repudiaban a todos aquellos cara-pálida

mert elhatárolódtak fajtársuk viselkedésétől, de egyúttal elhatárolódtak azoktól a galád sápadtarcúaktól is, akik azt hangoztatják – valószínűleg egy fehér rabszolgotartás-hívő ötleteként –, hogy nem a szexuális cselekmény bemutatása szégyenteli, hanem Quishpe őslakos mivolta: „*testvéreink a világban, ne gondoljátok, hogy mi, ecuadoriak mindannyian ilyenek vagyunk, ez a gyalázatos nem képvisel minket!*”, „*téged kasztrálni kellene, hogy ne szülessen több ilyen idióta balfasz, a kurva anyádat!*”, „*persze... nem hiszem, hogy ez a brokesz az övé, tisztán látszik, hogy dublőrt használ!*”, vagy például: „*ki a fenének jutott eszébe feltölteni ezt a videót!? szénné fogják fikázni!*”. Ez talán sosem derül ki, de „Lovaglópálca” Quishpe – hisz egy profiról beszélünk – rá se hederít a kritikákra (sem az életveszélyes fenyegetésekre: egy preinka hagyomány szerint, csalánleveles korbáccsal hajtják végre a rá kiszabott büntetést), és a munkájára koncentrálna. Kiaknázza Ecuador gazdag és változatos földrajzi adottságait, és leforgatja a valaha készült legfestőibb pornót, sőt, ha sikerül támogatót találnia, talán még a világhírű klasszikust, az *Huasipungót* is filmre viszi. Hívja az ősi vér.

K. G. fordítása

inucos que decían sentir vergüenza de él no por el acto sexual —ideado seguramente por algún esclavista blanco— sino por el hecho de ser indígena, “*a los hermanos del mundo, no crean que todos los ecuatorianos somos así, ese malnacido no nos representa!*”; “*deberían castrarte para que no nazcan más huevones imbéciles como vos, hijo de puta!*”; “*bah, no creo que esa huevadota sea de él, es un doble, ¡se ve clarito!*”; o cosas como: “*¿¡a quién coño se le ocurrió subir este vídeo para quemarlo vivo!?*”, quizá nunca se sepa pero “El Fuede” Quishpe, con lo profesional que es, hace oídos sordos a las críticas (y a la amenazas de muerte por azote con hojas de ortiga, según le impone una vieja tradición preincaica) y se concentra en el trabajo. Aprovechará la amplia y variada geografía del Ecuador para plantear un porno más paisajístico, y si consigue algún mecenas, quizá se anime a adaptar el clásico mundial *Huasipungo*. La sangre llama.

MIGUEL ANTONIO CHÁVEZ: Polvo de estrella. In DIEGO TRELLES (ed.): *El futuro no es nuestro* [online]. <<http://www.piedepagina.com/redux/15/06/2008/polvo-de-estrella/>> 2008. szeptember 2-i állapot.